

писалъ рапортъ въ Германия и чакаше да види, каква награда ще отсждятъ на нашия приятелъ. Вчера се получи съобщение, че понеже малкиятъ е сиракъ, ако иска, може да замине въ Германия, за да учи на държавни сръдства... Е, той се съгласи, и азъ сега го отвеждамъ.

Тъ се разпрегръщаха съ мене и се качиха въ влака. Азъ останахъ да дочакамъ заминаването. На прозореца се показва Климентъ.

— Радвашъ ли се, Климе, че отивашъ въ Германия?

— Радвамъ се, чичо. Тамъ ще се изуча, ще стана войникъ, може и летецъ...

— А после?

— Какъ после? — зачуди се момчето. — После ще се върна въ България и ще служа на царъ Бориса...

Локомотивътъ изпишъ съ свирката си, колелата се плъзнаха по релситъ, и влакътъ тръгна. Презъ прозореца се протегна малката ржка на Климента и замаха бѣла кърпа.

— На добъръ часъ, храбро и умно момче! — казахъ азъ тихичко. — Щастлива е България, щомъ има деца, които сж готови да отидатъ да учатъ на край свѣта, за да служатъ по-добре на своя Царъ.

Змей Горянинъ

Вѣренъ Синъ

Синъ съмъ на народъ великъ,
азъ съмъ български войникъ.
Въ менъ тече юнашка кръвъ.
Сила имамъ като лъвъ.
Въвъ днешнитъ времена
бащината ми страна
отъ менъ това иска — знамъ
само ней да се отдамъ.
Винаги да съмъ готовъ
и съсъ истинска любовъ

да ѝ служа всѣки день,
като предъ олтаръ свещенъ.
Да ѝ бжда вѣренъ синъ —
най-достоеенъ, най-любимъ.
Да я пазя отъ беди,
както храбритъ дѣди.
Синъ съмъ на народъ великъ,
и затова всѣки мигъ,
за Родината си въ бой
ще умра като герой!

Славчо Ангеловъ